Ч. 122. Субота 2 (15) червня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї везапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Є. В. Цїсар в Празї.

Вчерашне передполудне було присьвячене офіцияльним принятям у Цїсаря на замку. О год. 9-ій прибуло духовеньство під проводом кардинала Скрбеньского. Відтак приймав Цїсар депутацию ческої шляхти також під проводом кардинала. Явило ся около 400 шляхтичів. Кардинал Скрбеньский промовив до Монарха насамперед по нїмецки відтак по чески. Цїсар відповів по нїмецки. Відтак розмавляв з поодинокими членами депутациї і звернуло загальну увагу, що Цїсар перший раз на такім принятю розмавляв з ческими шляхтичами по чески. Відтак приймав Монарх инші депутациї.

Погода від рана вчера не сприяла, з полудня зірвав ся сильний вихор, а пізнїйше упав зливний дощ. Цїсар в закритім повозї виїхав о години 2-ій в товаристві намістника ґр. Куденгове і дра Кербера до громади Бубенец під Прагою. Бурмістр виголосив коротку промову, на котру Цїсар дякуючи відповів. Цїсар серед шпалїрів публики поїхав відтак до Голешович, оглянув тамошні заведеня електричности і удав ся до тунелю міскої каналїзациї. Повитаний тут бурмістром дром Сербом і міским архітектом, Монарх оглянув підземний тунель положений в глубинї двох поверхів під землею.

З Голешович удав ся Цїсар до академії Страківскої устроєної на взорець Терезиянум у Відни. Тут повитав Цїсаря президент кураториї кн. Віндішґрец ческою і нїмецкою промовою. Цїсар розмавляв з кількома учениками академії. Коли від'їздив, ученики відсьпівали по чески і нїмецки гимн народний. Тимчасом випогодило ся і Цїсар на відкритім поїздї повернув до замку на Градчинї.

Перед вечером зложив Цїсар візити намістникови і маршалкови.

О години 8-ій вечером розпочало ся ґалеве представлене в Narodn-ім Divadl-і. При входї до цїсарскої льожи дожидали Цїсаря намістник, маршалок, інтендант театру Герольд і директор театру з персоналем. Цїсаря, що над'їхав о години 8-ій з ґенеральним ад'ютантом ґр. Паром і в окруженю дружини та др. Кербера і міністрів Гартля і Резека, повитала публика одушевленими оплесками.

Намістник представив Цїсареви інтенданта театру Герольда, котрий подякував за ті відвідини і представив відтак директора театру і артистів.

Відтак відвів намістник Цїсаря до двірскої льожи, де скоро появив ся, всьо підняло ся з своїх місць, директор театру піднїс з льожи трикратний оклик „Слава“, що всї присутні повторили, відтак музика заграла народний гимн. Около години 10-ої повернув Цїсар до замку, витаний по дорозї товпами народу, що дожидав переїзду Монарха. Доми, куди Цїсар переїздив, були величаво ілюміновані.

Справи краєві

(Краєвий буджет на р. 1901.)

Видїл краєвий приготовив для сойму обширне справоздане в справі буджетовій на рік 1901.

В прелїмінари буджету на 1901 рік поставлено суму доходів на 21.282.412 К. а розходів на 21.256.591 К. отже з надвижкою в доходах 25.821 К. Доходи мали би складати ся: 1) з т. зв. доходів власних 7.569.151 К. і 2) з доходів з додатків краєвих 13.713.261 К. при задержаню тої самої стопи додатків як в 1899 р. т. є. по 60 сот. в податках ґрунтовім і домовім, а по 66 сот. в податках безпосередних особистих від кождої корони податку державного. Між доходами власними найважнїйшу часть становлять доходи з краєвих оплат консумцийних, бо 4.944.000 К. а то: а) додаток до державного податку від спіритусу 4.287.000 К. б) оплата краєва від пива 600.000 К. і в) 30% додатку від податку з вина 57.000 К.

Прелїмінований додаток від спіритусу опирав ся на тім припущеню, що предложений в мин. роцї рівнозвучний проєкт того закона буде в усїх соймах принятий, і вийде в житє уже з 1. сїчня с. р. До того вимагало ся однодушної ухвали всїх краєвих соймів. Оден сойм дальматиньский не приняв того проєкту, і цїла акция, уже другими соймами одобрена, упала.

ЗОЛОТА ІНДИЯ.

(З ческого — Ал. Мрштика.)

Ворачек по довшім часї знов танцював чардаша. В понедїлок по храмі, о девятій години рано.

Жовтневе сонце — не сьвітило. Не показувало ся від суботи. Цїлком закрите хмарами, пробивало ся лиш легко там, де були тонші верстви мраки, і никло зараз брудними, болотнистими верствами.

Висока, гладка жердка стояла опущена сумно перед коршмою, а мала хоруговка на єї вершку звисала перемокла, і не повівала так весело своїми біло-червоними красками під голубим небом, як иншими лїтами; навіть дїти не скакали довкола обібраної з кори ялицї, і она стояла сумно в бездонній калужи липкого, моравского сїльского болота, та лиш з коршми доносило ся кілька голосів завмираючої веселости. Впрочім цїле окружене робило сумне враженє пустки.

На сїльскім майданї не видко було людий. Хиба який хлопчиско або дівчина перебігла часом півперек дороги, задзеленькотїв дзвінок, і дївчина зникла в дверех крамницї. Але ще одно лишило ся тут з вчерашного дня. Препогана, поморщена і скулена стара баба з цукорками, сидїла на розї коршми, і глядїла напів слїпими очима на край даху, звідки каплями спадала поволи дощева вода. Коли она лиш трошки вихиляла ся з під окапу, падала їй капля на ніс.

Веселїйше було в серединї в коршмі. З тяжкими головами, з роздутими від пива жолудками, з підпухлими очима і синїми устами, сидїли довкола округлого стола музиканти, і наливали з малої бочки, де ще на днї хлюпало ся, пива до склянок. Часами починав дехто хрипким голосом сьпівати — але голос видавав ся в яспім поранїм голосї шинкової комнати, де кождий тон лунав як в пивници, дуже дивно. Часами вставали музиканти, аби для себе заграти якої мазурки або польки, але грали вже як на похоронї. Кождий тон ішов на півперек. Отже не найлїпша музика. Чимало нот губило ся, делдї акорди звучали лиш в однім тонї, аж вкінци, коли музиці не стало віддиху, вирвав ся з трубки або флєту такий голос, що справдї встид було слухати. Неодин такт грало з сїмох музикантів лише трох, бо инші погубили ся в лїсї нот і павз. Але честь тим твердим головам з перекривленими шапками, з надутими лицями і витріщеними очима, тим, що обертали подерті нотні картки, і не згубили такту. Ту заслугу мав Ворачек, він грав на бомбардонї.

В шинку танцював спершу один різник з сусїдного села з жінкою коваля — а відтак служниця Януша з Ворачком. Колиб хто схотїв побачити веселого парня з дївчиною в танцю, нехай би був сюди зайшов; Ворачек був би єго не розчарував. Ворачек танцював, Ворачек сьпівав, Ворачек жив, веселив ся і пив, Ворачек „загуляв“. В лївім кутику уст напів розжоване циґаро, на широкій голові стара, аж на шию засунена вояцка шапка, розвеселені очи, набрякле лице, мала, суха, костиста стать....

— Ух-га! — Одну руку держав над головою, притупував, крутив ся чим раз дальше сюди і туди, вівкав і сплював в танцю крізь зуби.

Таких людий, як був Ворачек, називають мабуть в цїлім сьвітї — гуляками. Вийшов з войска, оженив ся і дістав за жінкою дім і господарство. Два тиждні по весїлю побив жінку, поганьбив і докоряв їй, що любить добре попоїсти. Між тим як жінка родила єму дїти, познакомив ся він аж надто з „сивухою“ і так в нїй залюбив ся, що не лишилось єму нїчого иншого, як забрати ся з господарства і їти за своєю милою в сьвіт широкий. А жид цїлий дім і господарство умістив на малім куснику паперу і вже хотїв в найблизших днях занести всьо до суду в Кльобуцї. Що то доси ще не стало ся, мав Ворачек лиш своїй жінцї завдячувати, котра забравши всїх своїх четверо дїтий пішла до жида, виганьбила Ворачка перед жидом і упросила єго, що це ждав. Она надїяла ся на смерть бабунї, спадщина по пїй мала її помогти.

Ворачек дальше пив. Єго любов до „сивухи“ ставала чим раз більша, єго довг наростав. Коли єму вже не давано на борг, ішов з резпуки в поле і ловив в сильця заяцї. Тодї коршмар знов наливав, Ворачек гасив тодї знов огонь в горлї і — як говорив — дальше затрував хробака в жолудку.

Раз впало єму на гадку, що житє в Тешанах нїчого не варте, що властиво жінка сто-

Щоби однак прийти в поміч краєвим фондам і винайти инше жерело доходів, рішило ся правительство полагодити тую справу дорогою центрального законодавства. Внесено в раді державній проект підвисшеня державного податку консумцийного від спіритусу з 70, взглядно 90 К. на 80, взглядно 110 К. від гектолітра 100% спіритусу і переказаня тої надвишки т. є. 20 К. з кождого гектолітра краям коронним. Проект той, принятий остаточно 4 н. ст. червня, по одержаню санкциї, стане обовязувати з днем 1 вересня.

В наслідок того, цілий прелімінар краєвого виділу, улягне зміні, а іменно не допишуть доходи, первістно вичислені, бо дістане ся з самого підвисшеня податку консумцийного, вже лиш за 4 місяці, 1,700.538 К., так, що т. з. доходи власні представлять суму 5,638.022 К. замість сподіваних 7,569.151 К., отже винесе дійстний недобір 1,905.338 К. А на покрите того недобору не наміряє виділ краєвий імати ся ще яких нових додатків, тілько предложить соймови проект затягненя позички на 2,000.000 К. на $4^{1}/_{2}\%$, котру би амортизовано в трех літах, почавши від 1902 року.

Промова посла Барвіньского

в загальній розправі над буджетовою провізориєю на 56. засїданю Ради державної дня 3. червня 1901 року.

(Конець).

При сій нагоді мушу звернути і на зверхні річи, які стоять в звязи з національною рівноправностю. Мимо частих домагань, не бачимо руских написів на урядових будинках і бюрах адміністрацийних властий, а також на деяких ще двірцях зелїзничих східної Галичини. *(так є!)*

Тривкий національний мир можна осягнути лише заспокоєнєм національних і культурних потреб руского народу, а в тім зглядї і міністерство просьвіти має широке поле. При всяких нагодах виказував я нераз, що подвигненє рускої народности, свобідний розвиток рускої мови, літератури і науки в тій мові, має з державного становища важне значінє й є не лише домаганєм справедливости, але й державною справою *(оплески)*.

Передовсїм звертаю увагу міністерства на хосенну і живу діяльність наукового товариства ім. Шевченка, котре протягом неповна ще десятиліття на поли рускої літератури і науки осягнуло значні успіхи і найшло признанє таких поваг, як: Ягіч, Брюкнер, Пипін і ин. *(слухайте! слухайте!)* Ціла громада молодих письменницких талантів появила ся, розпочато досліди на ріжних полях, і тим способом нагромаджено богато цінного матеріялу. Товариство розвинуло дуже широку видавничу діяльність, але фонди єго не вистарчають на се і випадало би підмогу, уділювану міністерством, побільшити та вставити в буджет на слїдуючий рік *(притакуванє!)*

Дальше зазначую, що в Галичині все ще замало середних шкіл, хоч кілька нових останними роками отворено. Особливо число руских середних шкіл не відповідає ані числу і потребам руского населеня, ані місцевим відносинам. Длятого до сойму вношено петициї о заснованє рускої ґімназиї в Станиславові, котрі відіслано опісля міністерству просьвіти, однак тут полагоджено їх некористно, з уваги, що нема потрібних учительских сил.

Признаю, що в Галичині все ще не дістає потрібних сил для шкіл середних взагалі, але в польских ґімназиях є більше як 30 руских учителів, з котрих найменше 18 можна би ужити в руских ґімназиях, отже заснованє рускої ґімназиї з того взгляду не насуває трудностий. Заснованє рускої ґімназиї в Станиславові було би потрібне і тому, щоби приспорити людей для духовного стану, бо є недостаток сьвященників.

Найвисший вже час був би, подумати про рускі катедри на фільософічнім виділі у Львові, щоби кандидати учительскі для руских ґімназий образували ся в рускій мові. Належало би в тій цїли давати визначним учителям стипендиї на наукові подорожи, щоби могли приспособити ся до доцентур. Прошу отже п. міністра просьвіти про се подумати в слїдуючім буджеті.

Ще гірше стоять шкільні справи на Буковині, про котрі хоч коротко згадаю. Для образованя учителів і учительок народних шкіл є лише німецка семинария, з котрої мають виходити учительскі сили для руских шкіл, в т. зв. руских паралельках при німецкій ґімназиї в Чернівцях учать лише двох предметів по руски, в Чернівцях нема навіть рускої народної школи. Нема також руских сьвященників православних, щоби по руских громадах могли повнити душпастирскі обовязки, а сему можна би зарадити, як би давано стипендиї з реліґ. фонду кандидатам духовного стану.

На останку скажу кілька слів про становище мого клюбу, котрий поручив мені забрати слово в сій розправі. Ми будемо голосувати за провізориєю буджетовою, з становища державної конечности, але доперва в розправі над цілим буджетом будемо могли зазначи[ти] наше становище супроти правительства і в[и]сказати ся що-до довіря, а наше становищ[е] устроїмо відповідно тому, як правительств[о] вдоволить потребам народностий заступлених в нашім клюбі.

Мусимо домагати ся повної народної рівноправности на основі христіяньскої справедливости, котра єдино може заспокоїти всї народи нашої держави, бо як один австрийскиї політик сказав, „лише там, де право і справедливість торжествують, може найти пристано[ви]ще внутрішний мир і свобода“ *(живі оплески, бесїдникови складають желаня)*.

Новинки.

Львів дня 14 го червня 1901.

— **Доповняючий вибір** одного члена ради повітової в Самборі з групи сїльских громад розписала президия ц. к. Намісництва на день 18-го липня.

— **Іспит зрілости** в польскій ґімназиї в Перемишли відбув ся в днях від 1. до 10. с. м. під проводом краєв. інспектора п. Левицкого. Іспит здали: Ст. Антоневич, С. Балль, Евг. Батацкий, Зд. Бурдон, В. Чеппе, С. Ґане. Т. Ґоженьский, Л. Гуттенберґ (з відзн.). Е. Гервя. М. Кастнер (з відзн.), Ст. Кендзерский. В. Келяр (з відзн.), Ст. Костаньский, Б. Лянґбанк, Із. Маве (з відзн.), К. Міхаловский. Ґ. Мержвіньский, Вол. Ольшевский. О. Орловский. Миколай Осада (з відзн.). Із. Руж. Ант. Сменда (з відзн.). Ів. Штгок (з відзн.). Стан. Студзіньский. Ю. Шнайдер. Анд. Течек. Ж. Вінтер, Ст. Відух і Р. Волль. Пятьох абітуриєнтів одержало поправку, а двох репробовано на рік.

— **З Улашковець пишуть нам:** Відпуст сьв. Йоана Хрестителя в церкві оо. Василїян розпічне ся порядком місийним дня 4-го н. ст. липня, вечірнею, проповідию і обходом, а тревати буде аж до 8-го липня. — Хто вибирає ся на сей відпуст, а хоче користати з місийних наук, нехай завчасу прибуде до Улашковець.

— **Руский театр**, під дирекциєю дра Гриневецкого, приїхав до Львова і дасть перше представленє в суботу, дня 15 с. м. Відограна буде народна драма п. з. „Жидівка-вихрестка“ Тогобічного. В неділю: „Хата за селом“ Крашевского. Театр забавить у Львові три або чотири тиждні.

— **Перервана зелїзниця.** З Станиславова доносять: В наслідок хмаролому зелїзничий шлях

іть єму на заводі і що жид замість горівки продає вже лиш воду. З тих причин сказав одної красної недїлї свому родинному селу „прощай“ і пішов в широкий сьвіт збирати досьвіди. Так утїк від жінки і лишив їй лише довги і діти, про котрі після єго гадки „має старати ся Господь Бог, наш Отець всевишний“. Він старає ся навіть о птиці — то й на єго діти не забуде.

Першим наміром Ворачка було вивандрувати до Америки, або як він єї називав до „Золотої Індиї“, але що не мав ніяких средств на дорогу, застряг в Берні і товк ся якийсь час по берненьских фабриках. Довго не було про него ніякої чутки, аж раз принесла часопись вість, що він в одній бійці вибив одному товаришеви око і за те дістав ся на два роки до Іванової хати.

По двох роках привів єго жандарм шупасом до Тєшан.

На питанє, хто єго привів, відповідав їдко:

— Мій надворний стрілець.

Від часу як Ворачек вийшов з тюрми, поправив ся. Працював, молотив у порядного ґазди і дбав вже о свої діти.

Коли привів свого найстаршого сина записувати до школи, увійшов з відкритою головою, з гладко оголеним лицем і в новій бархетовій блюзі. В поставі старого вояка, відозвав ся до управителя школи:

— Пане учителю, хочу з моїх дітий зробити порядних людий а не таких гультаїв, як я.

Учитель погоргав свою кінчасту бороду і спитав як називає ся дитина.

— Варнава, пане учителю, все називає ся Варнава.

Учитель записав Варнаву до катальоґу і писав дальше.

Ворачек все ще не рушав ся.

— І ще щось, пане учителю — відозвав ся нараз. — Дайте мому Варнаві десятака, аби пильно ходив до школи і колись міг побачити Золоту Індию. — Коли отець не міг там дістати ся, то нехай хоч син заїде туди. Правда, пане учителю, чи ні?

— Так — добре, але не задержуйте нас, не задержуйте — відправив єго учитель і стрінуючи чорнило з пера, капнув нехотячи на чобіт Ворачка.

— То добре — відповів Ворачек і пішов до дому.

Ішов тяжким, непевним ходом.

— Золота Індия, не хочу з него мати гультая — бурмотів до себе ще перед шкільним огородом.

Перед коршмою задержав ся і приглядав ся з недовірєм єї хорошому зверхному виглядови. — Над дверми висїла вивіска, а між вікнами таблиця з цісарским орлом і написом „ц. к. трафіка“. Витягнув капшук з кишені, здусив єго в долони, в капшуку було лиш мамало що. Хтось отворив двері, на Ворачка повіяв дуже приємний запах єго колишньої любки. То привело єму на гадку цілий ряд приємних хвиль, які колись з нею провів — і він кинув оком до сіний.

— Ну, за здоровлє Варнави можу чей одну випити. Нехай там! — І з усьміхом на лици і з широкими намірами в голові, широким кроком переступив поріг мешканя любки і сїв на лаві. Було там хорошо, біло, чисто і запашно. Один одинокий поцілуй і Ворачек почав випрямлювати ся, вертіти ся на кріслі, немов би хотів в своїм нутрі щось розігнати а не міг. Стара, грішна кров в єго тілі почала бурити ся. За кождим злоком покуса більшала і до гріха був лиш один крок.

Довго держав ся, довго опирав ся, гладив свою любку, приговорював їй — „ні, не можна, иншим разом — нині вже за пізно“ — нічого не помогло. Прийшла єму на гадку жінка, але тим гірше, єго любка нагнала єму тілько сорому в лице, що він почервонів і спустив очи. Та гадка о жінці найбільше єму властиво пошкодила. Він ніколи не боляв ся жінки, а тепер боїть ся. — Тьфу! Аж сплюнув і перепросив любку новим поцілуєм.

— Добре? — почув в собі заманчивий голос.

— Добре — відповів Ворачек — і сего дня прийшов домів аж о півночи, розлюблений, розвеселений, з сияючими слїдами забороненої розкоші давної любки в очах і в лици.

То було два місяці перед храмом і від того часу не було кінця єго забавам. Він сам чув, що вже пропащий. Старав ся, дуже старав ся, але не міг собі помогти. Чар гріха був сильнійший як єго добра воля...

під Тяжевом в чотирох місцях перерваний. Шини висять у воздусї на просторі 200 метрів. Рух поїздів між Станиславовом а Стриєм застановлений.

— **Бурса сьв. Йоана Хрестителя в Дрогобичи** повідомлює Вп. членів бурси, що звичайні загальні збори відбудуть ся в понеділок дня 1-го н. ст. липня 1901 о годині $5^1/_2$ по полудни в комнатах Руского Касина в Дрогобичи з порядком дневним по § 4 уставу. Рано о годині 7-ій відправить ся літурґія за упокоївших ся членів і благодїтелів бурси в церкві сьв. Тройці. Заразом розписує ся конкурс на 27 місць для питомців в бурсї з речинцем до 15-го н. ст. серпня 1901. Подання з декларациєю доплати вносити треба до видїлу бурси сьв. Іоана Хрестителя в Дрогобичи на руки Вп. Николая Кулички, лїквідатора каси міскої в Дрогобичи.

† **Аврелїй Урбаньский**, польский писатель і патріот, помер вчера скоропостижно на удар серця в 57-ім роцї житя Похорон відбуде ся завтра.

— **Добрий дїдич.** З Дїдилова, повіта камінецкого, пишуть до „Дїла“: гр. Дїдушицкий з Нестухова, дарував для погорільцїв Дїдилова 600 К. 32 сосни і 32 дуби. Селяни не мають слів подяки за так великодушний дар. Треба додати, що гр. Дїдушицкий є взагалї дуже учинний для селян, без ріжницї чи то Русини, чи Поляки.

— **Огні.** В Корсові, бродского повіта, вибух огонь в домі селянина Йосифа Конарского і розширивши ся при сильнім вітрі знищив 9 селяньских загород і школу. Шкода виносить до 30.000 корон. Причиною пожару була неосторожність Конарского при вареню фарби. — На фільварку Зузанівка коло Рудник підгаецкого повіта погоріли онногди стайні і шопи. Погибло в огни 16 волів вартости до 4000 корон. Крім того згоріло 150 кірцїв жита, молотільня, 11 возів і 15 плугів. Той фільварок есть власностию дра Чижевича зі Львова.

— **Викритий убийник по 22 лїтах.** В роцї 1879 найдено в лїсї коло Домажира труп мужчини, але так страшно покалїченого, що не можна було розпізнати черт лиця. Мимо енерґічного слїдства не викрито тодї убийника. Аж тепер смерть одної женщини навів на слїд злочинця. Именно теща селянина Миколи Максимишина умираючи зізнала на сповіди, що перед 22 роками прийшов до дому Максимишина якийсь зґінник і просив о нічлїг. Той зґінник мав при собі богато гроший. Максимишин злакомив ся на ті гроші і в ночи убив незнакомого. Аби затерти слїди, опалив трупови голову соломою і виніс его до лїса. В наслїдок тої передсмертної сповіди, жандармерия арештувала Миколу Максимишина, 46-лїтного господаря і відставила его до суду у Львові.

Золота Індия!

Крім того стало ся ще щось такого, що его до коршми просто гнало. Бабуня, на котрої смерть его жінка ждала, вкінци померла і для его жінки лишилось по ній кілька паперових соток, схованих під сінником. Ті гроші вистали на сплату довгів, а кілька десяток все ще лишилось їй в руках. Ворачек знав о тім і хотів мати також свою пайку. Доки був тверезий, то ще було якось; діти, господарство чисте від довгів, було би того шкода; але та его любка, та „сивуха“ ганьбила его за то і жадала, аби він жінцї видер з рук тих кілька „паперків“. І хату — хату також повинна би єму записати.

Що було би з того — —

Нічого. — В сам день храму Ворачек цїлком не прийшов до дому. Музика грала, Ворачек танцював. Спершу вальця — відтак чардаша — сам один. Дикими скоками, як який комедиянт, на одній або на обох ногах лїтав з одного місця в друге, притупував, бив підковами і жалував що не має острог. Відтак в присюдах перебігав цїлий шинок, пiднимав ся, ставав цїлим тїлом на одній нозї, обертав ся як яка балетниця і на всї сторони посилав руками поцїлуї.

(Конець буде).

— **Российскі дезертири.** Дня 4-го с. м. утїкли на австрийску територию два вояки з віддїлу ченстоховскої бриґади граничної сторожи. Капітан віддїлу разом з австрийским тайним аґентом вибрав ся попукувати дезертирів і віднайшов їх в однім селї коло Хшанова. Коли дезертири не хотїли повернути, капітан звернув ся о поміч до хшанівского староства. Однак Австрия не має обовязку видавати Росиї дезертирів, тому і староста Чермак відказав жаданю капітана, а лише прикликав обох дезертирів до уряду, і спитав їх, чи хотять повернути добровільно. Вояки заявили, що досить натерпіли ся кнутів і нагарували ся, а тепер хотїли би лекше жити. Однак по довгих намовах вибрались з капітаном в дорогу. Але на двірци в Тшебоні хтось остеріг їх, що як повернуть до Росиї, то одержуть по 3 лїта Сибіру. Тепер нїчого не помогли намови капітана. Дезертири остали, а капітан сам відїхав. — Оба вояки походять з далека: один з околицї Астрахану, а другий з Казаня; перший є столярем, а другий огородником.

— **Людоїди.** Перед присяжними судиями в Марбурзї відбула ся розправа против властителя виницї Братуса і его жени, за замордоване і зїджене власної донечки. Так батько як мати знущали ся страшно над 12-лїтною одиначкою. Недавно дївчина зі страху перед карою за якусь провину, утїкла до лїса. По кількох днях батько віднайшов єї, удусив на місци і приніс до дому. Обоє, Братус з женою, порізали мертве тїло і спалили в печи, а Братуса витяв кусень мяса, припік его над огнем і зїв. Небавом найдено в лїсї мощі якоїсь чужої дївчини. Чертів лиця не можна було вже розпізнати, але Брутуса скористав з сеї нагоди і сейчас признав ся, що се его дитина. Але до тиждня зголосили ся властиві родичі найденої дївчини, а прокураторния виточила Братусам слїдство, чому они признали ся до чужої дитини. По нитцї дійшли до клубка і злочин викрив ся. Розправа покінчила ся засудом Братуси на смерть; жінку Братуси засуджено на три роки вязницї.

Штука, наука і лїтература.

— **„Осторожно з огнем!“** — пересторогн і ради для дїтий і старших, написав Антін Щербовский. Під таким заголовком появила ся як ч. 31 Bibliotek-и strażack-ої в польскім язицї брошура, містяча в собі богато цїнних рад і вказівок як поводити ся в часї пожарів. Цїна книжочки 20 сотиків.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Прага 14 червня. Президент міністрів др. Кербер зложив перед полуднем візиту маршалкови краєвому, членам видїлу і иншим ческим і нїмецким достойникам.

Кольонїя 14 червня. Як доносить Köln. Ztg. цїсар Вільгельм має зїхати ся дня 14 серпня з королем Едвардом на маневрах в Моґунтиї.

Льондон 14 червня. Поголоски о близькім заключеню мира в полудневій Африцї стають чим раз голоснїйші. Дожидають, що в анґлїйскім парляментї буде нинї внесена інтерпеляция з запитанєм, кілько правди в тих поголосках.

Брукселія 14 червня. Комунікат посла Лейдса заповідає, що Бури будуть рішучо бороти ся дальше, до хвилї коли або побідять, або будуть вигублені до нащадку.

Рим 14 червня. Деякі часописи доносять що папский нунций у Відни монс. Таллїяні, має вскорі стати кардиналом і уступити з нунциятури.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

Зі Львова

посп.	особ.	День (відходить)
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1 55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава

посп.	особ.	Ніч (відходить)
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2 51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·12	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	День (приходить)
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12 55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівцїв
	3·14	„ Брухович

посп.	особ.	Ніч (приходить)
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·16	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).